

Arrest

nr. 265 047 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op (...). U bent Ingoesj en afkomstig uit Karaboelak. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende feiten aan. In 1991 of 1992 kwam uw neef A. (...) bij u wonen nadat zijn beide ouders gestorven waren, hij was toen een jaar of acht. U woonde samen met uw oudere zus S., M. (...) (CG: (...)), jullie voedden A. (...) samen op. In 2008 verhuisde A. (...) naar Moskou, hij voerde daar politieke agitatie uit. Sindsdien had u weinig contact met hem. In 2015 had u voor de laatste keer contact met A. (...), u was boos op hem omdat zijn activiteiten u in gevaar konden brengen.

Vanaf 2009 werd uw zus M. (...) geregeld opgeroepen door de lokale politie, ROVD, van Karaboelak. Ook u werd daarna verschillende keren opgeroepen ter ondervraging. Op 5 juni 2016 verliet uw zus M. (...) Rusland. Vanaf dan ging u met haar oproepingsbrieven naar de politie om aan te geven dat ze er niet was. Wanneer u naar het kantoor van de lokale politie ging, waren er nooit problemen.

In maart 2018 kwamen medewerkers van de federale politie FSB naar uw huis. Ze stelden een aantal vragen over A. (...) en gingen daarna weer weg. De volgende ochtend belde de wijkagent dat u om 10 uur bij de FSB moest zijn. Hij bood aan om u te brengen, maar u reed liever zelf. U werd bij de FSB ontvangen door een zekere Ar. (...). Hij begeleidde u naar een kantoor waar al een federale agent aanwezig was. Hij groette u niet. Ar. (...) stelde u een aantal vragen over A. (...) en M. (...). Na het gesprek liet hij u uw verklaringen nalezen. Alles was correct en u ondertekende het document. Daarna werd u naar de uitgang begeleid. De volgende ochtend hoorde u lawaai in de tuin. Drie mannen, twee in militair uniform en een in burger, vielen uw huis binnen. Ze doorzochten uw woning gedurende twintig minuten en namen uw gsm, laptop, een fotoalbum en een map van uw werk mee.

De volgende dag belde Ar. (...) om te zeggen dat u uw spullen moest ophalen bij de FSB. U ging naar het kantoor waar de federale agent opnieuw aanwezig was. Dit keer was Ar. (...) minder vriendelijk. Hij zei dat A. (...) bezig was om mensen te ronselen naar Syrië te gaan, dat hij agitatie tegen Rusland voerde en dergelijke meer. Dan gaf hij u iets om te tekenen, u zag familienamen staan die u niet kende. U weigerde te tekenen en zei dat u naar huis ging. De federale agent verscheurde uw paspoort en gooide het op de grond. Toen u uw paspoort wilde oprapen, haalde de agent uit. U ontweek de slag maar verloor uw evenwicht en viel op de grond. De agent schopte u, maar werd tegengehouden door Ar. (...). Vervolgens bracht Ar. (...) u naar een andere kamer, waar u bleef tot 's avonds. Dan zei Ar. (...) dat u moest tekenen, omdat u anders niet zou vrijkomen. U tekende de verklaring, nam uw spullen mee, en ging naar huis.

Een paar dagen later kwam Ar. (...) bij u. Hij zei dat ze u konden opsluiten en folteren en bood u zijn hulp aan om het land te verlaten in ruil voor twintigduizend euro. U overlegde met uw neef Ak. (...) en stemde in met het aanbod van Ar. (...). In mei 2018 verliet u Rusland. Enkele dagen later kwam u aan in België. U verbleef een aantal maanden bij uw zus en diende op 12 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: paspoort, rijbewijs, badge mensenrechtenorganisatie, badge corruptiecommissie, visitekaart afdelingshoofd corruptiecommissie, oproepingen GOVD Karaboelak, enveloppes oproepingen rechtbank.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Rusland vermoord te worden door de autoriteiten, meer bepaald de FSB (p.14).

Ten eerste slaagt u er niet in het bestaan van uw neef A. (...) aan te tonen. U legt geen enkel document voor dat de identiteit of het bestaan van A. (...) zou kunnen aantonen. Daarnaast spreekt u in vage en algemene termen over wat A. (...) rond 2008 overkomen zou zijn. U zegt dat A. (...) aan agitatie en politieke oppositie deed, tegen het systeem was, maar u treedt niet verder in detail. U kunt ook niet uitsluiten dat A. (...) in Syrië gaan strijden is (p.12) Uw verklaringen zijn vaag en weinig consistent. U slaagt er niet in duidelijk te maken welke problemen A. (...) heeft met de autoriteiten, waarom de autoriteiten hem zoeken. Ook uw zus S. (...), M. (...) (CG: 16/15075) slaagde er niet in het bestaan van A. (...) aannemelijk te maken (CCE, arrêt n° 240 354 du 1er septembre 2020 dans l'affaire 245 425 / V).

Omwille van de problemen van uw neef A. (...) werden u en uw zus vanaf 2009 geregeld opgeroepen door de Russische autoriteiten. U heeft meermaals uw medewerking verleend aan de lokale politie en de rechtbank. Als er vrienden van A. (...) terechtstonden, zouden u en uw zus opgeroepen worden zijn om te komen getuigen (p.7). U legt de oproepingsbrieven voor (doc.6). Na het vertrek van uw zus naar België, ging u langs bij de politie of belde u naar de wijkagent om uit te leggen dat M. (...) er niets was (p.8). U legt de enveloppes waarin deze oproepingen zaten voor (doc.7). Wanneer u in 2009, 2010 en 2013 zelf opgeroepen werd door de politie (doc.6), stelde de politie vragen over A. (...) en stelden ze een verslag op. U ondervond nooit enig probleem bij deze bezoeken (p.13). Gedurende jaren werd u dus regelmatig opgeroepen door de politie zonder zwaarwichtige problemen. Ook dat uw zus niet opdaagde voor haar convocaties leverde u geen problemen op. U slaagt er niet in aannemelijk te maken waarom dit plots veranderd zou zijn. U maakt niet aannemelijk wat de aanleiding hiervoor was, welke nieuwe elementen hiervoor waren. Nadat de autoriteiten jarenlang de procedures gevolgd hadden, zou

u opeens documenten moeten hebben ondertekenen met verklaringen die u niet afgelegd zou hebben (p.10). U slaagt er niet te overtuigen waarom er plots afgeweken werd van de wettelijke procedures. U legt geen bewijs voor van de huiszoeking die plaats gevonden zou hebben. Omwille van deze vermeende bekentenis vreest u dat u bij terugkeer naar Rusland zou moeten getuigen tegen de mensen wiens naam de politie opgeschreven had. U vreest vanaf dan voor de rest van uw leven voor de FSB te zullen moeten werken (p.11). Ook vreest u dat u vermoord of seksueel mishandeld zou worden door de FSB (p.14). U tracht uw vrees voor de FSB te staven door te verwijzen naar andere mensen zoals een buurman (p.14) of Al. N. (...) (p.16). U brengt echter niet genoeg elementen aan die het aannemelijk maken dat deze voorbeelden ook op uw persoonlijke situatie betrekking hebben. U baseert zich louter op vermoedens. U bent nergens van in beschuldiging gesteld door de FSB. De huiszoeking die ze deden zou niets opgeleverd hebben (p.11). Verder legt u geen enkel document met betrekking tot de FSB voor. Tenslotte kwam u niet in aanraking met de Russische autoriteiten tussen uw vrijlating in maart 2018 en uw vertrek in mei 2018 (p.14).

U slaagt er niet in aannemelijk te maken dat u een geloofwaardige vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

De documenten die u voorlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw paspoort, rijbewijs, badge mensenrechtenorganisatie, badge corruptiecommissie en de visitekaart afdelingshoofd corruptiecommissie hebben betrekking op uw identiteit en professionele loopbaan, dewelke niet betwist worden door het CGVS. De oproepingen van de GOVD Karaboelak en de enveloppes van de oproepingen van de rechtbank werden hierboven reeds besproken.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden gevisieerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van artikel 60 van het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (Verdrag van Istanbul), van de artikelen "48/3 t.e.m. 48/7" en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar

de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij een terugkeer naar de Russische Federatie vreest vermoord te zullen worden door de autoriteiten, meer bepaald de FSB (notities CGVS, p. 14). In de bestreden beslissing wordt evenwel uitgebreid vastgesteld dat verzoekende partij deze door haar voorgehouden vrees voor de FSB geenszins aannemelijk heeft gemaakt, en dit omdat (i) zij er niet in slaagt het bestaan van haar neef A. aan te tonen, aangezien zij geen enkel document voorlegt dat de identiteit of het bestaan van A. zou kunnen aantonen; (ii) zij in vage en algemene termen spreekt over wat A. rond 2008 overkomen zou zijn; (iii) zij er niet in slaagt duidelijk te maken welke problemen A. heeft met de autoriteiten, waarom de autoriteiten hem zoeken; (iv) zij er niet in slaagt te overtuigen waarom plots afgeweken werd van de wettelijke procedures, terwijl zij gedurende jaren regelmatig werd

opgeroepen door de politie zonder zwaarwichtige problemen en ook geen problemen kende omdat haar zus niet opdaagde voor haar convocaties; (v) zij geen bewijs voorlegt van de huiszoeking die plaats gevonden zou hebben; (vi) zij zich wat betreft haar vrees dat zij omwille van de vermeende bekentenis bij terugkeer naar Rusland zal moeten getuigen tegen mensen wiens naam de politie opgeschreven had, dat zij vanaf dan voor de rest van haar leven voor de FSB zal moeten werken en dat zij vermoord of seksueel mishandeld zal worden door de FSB zich louter baseert op vermoedens en zij niet genoeg elementen aanbrengt die het aannemelijk maken dat de door haar aangehaalde voorbeelden ook op haar persoonlijke situatie betrekking hebben, waarbij tevens opgemerkt wordt dat zij nergens van in beschuldiging is gesteld door de FSB en dat de huiszoeking die ze deden niets opgeleverd zou hebben; (vii) zij geen enkel document voorlegt met betrekking tot de FSB en (viii) zij niet in aanraking kwam met de Russische autoriteiten tussen haar vrijlating in maart 2018 en haar vertrek in mei 2018.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanbrengt die voormelde vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en omstandig worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

2.2.5.1. Vooreerst tracht verzoekende partij de identiteit en het bestaan van haar neef A. aan te tonen. Zij verwijst desbetreffend naar het huisboekje dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 9) en stelt dat dit aantoonde dat haar neef ingeschreven staat op hun adres. Zij wijst erop dat dergelijke inschrijving enkel kan plaatsvinden indien de betrokkene zijn identiteit heeft bewezen met een paspoort en mits de goedkeuring van de eigenaar(s) van de eigendom die in het bezit zijn van dergelijk huisboekje. Per aanvullende nota d.d. 30 maart 2021 brengt verzoekende partij de vertaling van dit stuk aan (rechtsplegingsdossier, stuk 5, aanvullende nota d.d. 30 maart 2021, bijlage 1). Verzoekende partij merkt op dat zij dit document reeds bijhad op haar persoonlijk onderhoud, doch dat verwerende partij het niet nodig achtte om de eigendomsdocumenten van haar huis te bekijken. Evenmin werd zij op enig moment door verwerende partij geconfronteerd met het feit dat het bestaan van haar neef A. niet zou zijn aangetoond, waarmee verwerende partij haar onderzoeksplicht en samenwerkingsplicht schendt. Ook voegt verzoekende partij als bijlage bij haar aanvullende nota d.d. 30 maart 2021 de eigendomsaktes op haar naam en die van haar zus van de eigendom waarover het huisboekje handelt en de eigendom waarop haar neef A. is ingeschreven, en de vertaling ervan (aanvullende nota d.d. 30 maart 2021, bijlage 4). Daarnaast voegt verzoekende partij nog het werkboekje van haar neef A. met vertaling als bijlage bij haar aanvullende nota d.d. 30 maart 2021 (aanvullende nota d.d. 30 maart 2021, bijlage 3). Ter terechtzitting legt verzoekende partij de originele versies van het huisboekje en de eigendomsaktes neer.

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat aan verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd werd of zij documenten had die het bestaan van haar neef A. konden aantonen. Evenwel stelde zij dat zij zulke documenten niet had (notities CGVS, p. 17). Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud gewag maakte van documenten die zij zou hebben opgestuurd via haar assistent, met name oproepingen, eigendomsdocumenten van haar huis en bankrekeningen (notities CGVS, p. 7). In tegenstelling tot wat verzoekende partij thans in haar verzoekschrift lijkt voor te houden, blijkt uit haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij deze documenten niet bij zich had en dat zij hiernaar nog zou polsen bij haar assistent. Door de *protection officer* werd weliswaar opgemerkt dat de eigendomsdocumenten van haar huis en de bankrekeningen niet essentieel leken voor haar verzoek, in tegenstelling tot de convocaties, doch, aangezien haar tijdens haar persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd werd naar documenten die het bestaan van haar neef A. kunnen bevestigen, mag van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij ieder document in haar bezit waaruit het bestaan van haar neef A. zou kunnen blijken spontaan en zo snel mogelijk zou overmaken aan de commissaris-generaal. Verzoekende partij liet evenwel na het huisboekje dat zij thans bijbrengt alsnog over te maken aan de commissaris-generaal na haar persoonlijk onderhoud. Het spreekt voor zich dat de commissaris-generaal geen rekening kan houden met stukken die niet worden neergelegd en er kan dan ook geenszins worden gesteld dat deze tekort is geschoten in zijn onderzoeksplicht en samenwerkingsplicht.

Verder is de Raad van oordeel dat de thans door verzoekende partij bijgebrachte stukken, met name het huisboekje, de eigendomsaktes en het werkboekje, geen overtuigend bewijs van het bestaan van haar neef A. betreffen.

Vooreerst herhaalt de Raad dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij deze stukken niet eerder bijbracht en pas in het kader van haar beroepsprocedure bijbrengt, terwijl haar reeds tijdens haar persoonlijk onderhoud op 7 oktober 2020 gevraagd werd naar stukken die het bestaan van haar neef A.

kunnen bevestigen. Nochtans had verzoekende partij tussen haar persoonlijk onderhoud op 7 oktober 2020 en het nemen van de bestreden beslissing op 9 februari 2021 nog ruimschoots de tijd om deze stukken alsnog over te maken aan de commissaris-generaal.

Wat betreft het werkboekje, acht de Raad het allerm minst ernstig dat verzoekende partij, die reeds op 7 oktober 2020 gevraagd werd naar stukken die het bestaan van haar neef A. kunnen bevestigen, in haar aanvullende nota van 30 maart 2021 – bijna zes maanden later – plots gewag maakt van een werkboekje van haar neef A. dat zij zou hebben teruggevonden tussen de documenten die zij mee heeft uit haar land. Redelijkerwijze mag van haar worden verwacht dat zij reeds eerder haar documenten doorzocht zou hebben teneinde het bestaan van haar neef A. te kunnen aantonen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij enkel een fotokopie van dit stuk aanbrengt en geen origineel stuk. De Raad wijst erop dat aan dergelijke fotokopie geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kan worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Verder stelt de Raad vast dat in de neergelegde eigendomsaktes van het huis nergens melding gemaakt wordt van haar neef A., waardoor deze stukken evenmin zijn bestaan kunnen aantonen.

Derhalve dient te worden vastgesteld dat het enige document dat dateert van voor het vertrek van verzoekende partij uit haar land van herkomst en waarin gewag wordt gemaakt van haar neef A., het neergelegde huisboekje betreft. Het komt allerm minst overtuigend over dat verzoekende partij inzake het bestaan van haar neef A., een familielid dat volgens haar verklaringen van ongeveer 1991-'92 tot 2008-'09 bij haar zou hebben gewoond, enkel dit huisboekje kan voorleggen. De Raad is van oordeel dat van verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij overtuigender bewijs van het bestaan van haar neef A. zou kunnen voorleggen, nu dit familielid volgens haar verklaringen van ongeveer 1991-'92 tot 2008-'09 bij haar zou hebben gewoond. In het licht van haar bewering dat zij problemen kende omwille van deze neef en dat zij daarom haar land is moeten ontvluchten, is het geenszins kennelijk onredelijk om van haar te verwachten dat zij ernstige pogingen zou ondernemen om overtuigende bewijsstukken te vergaren waaruit zijn bestaan blijkt. De vaststelling dat zij evenwel in gebreke blijft dergelijk overtuigend bewijs bij te brengen, doet dan ook twifelen aan het bestaan van deze neef, minstens geeft dit blijk van een desinteresse in hoofd van verzoekende partij om haar verzoek te staven die niet verzoenbaar is met de door haar aangehaalde vrees om bij een terugkeer naar haar land van herkomst problemen te kennen wegens haar neef.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat, zelfs indien het bestaan van haar neef A. zou worden aangenomen, in de bestreden beslissing tal van vaststellingen worden gedaan waaruit blijkt dat verzoekende partij hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat zij omwille van deze neef en diens problemen persoonlijk bij een terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. In het bijzonder wordt er immers op gewezen dat verzoekende partij er niet in slaagt duidelijk te maken welke problemen haar neef A. heeft met de autoriteiten, dat zij gedurende jaren regelmatig opgeroepen werd door de politie zonder zwaarwichtige problemen, dat zij niet kan overtuigen waarom de autoriteiten plots afweken van de wettelijke procedures, dat zij geen bewijs voorlegt van de huiszoeking die zou hebben plaatsgevonden, dat zij nergens van in beschuldiging is gesteld door de FSB en de huiszoeking niets zou hebben opgeleverd en dat zij niet in aanraking met de Russische autoriteiten kwam tussen haar vrijlating in maart 2018 en haar vertrek in mei 2018. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij ernstige problemen kent met de autoriteiten omwille van haar neef A.

2.2.6.1. Verder betoogt verzoekende partij dat zij haar vrees voor de FSB geenszins baseert op loutere vermoedens, doch wel *“op de statistisch berekende mogelijkheid dat dit haar zou overkomen, gezien de talrijke voorbeelden en gelijkaardige gevallen waarvan zij weet heeft”*. Zij meent dat *“(h)et (...) haar bezwaarlijk verweten (kan) worden dat zij de dreiging van dergelijk (seksueel) geweld dermate imminent inschatte, dat zij besloot te vluchten (...)”*. Verzoekende partij duidt erop dat uit de *“COI Focus”* betreffende *“Ingoesjetie – Veiligheidssituatie”* d.d. 24 september 2019 (bijlage 6 van het verzoekschrift) blijkt dat het meer dan regelmatig voorkomt dat mensen in hechtenis, en verdachten, geïntimideerd en/of gefolterd worden wanneer zij zich in hechtenis bevinden. Dit wordt bevestigd door de recentere *“COI Focus”* betreffende *“Ingoesjetie – Veiligheidssituatie”* d.d. 5 oktober 2020 (bijlage 7 van het verzoekschrift), waarin tevens wordt opgemerkt dat arrestanten de toegang tot hun advocaat wordt ontzegd met als voorwendsel COVID-19-maatregelen. Daarnaast verwijst verzoekende partij nog naar een internetartikel over een rechtszaak voor het EHRM (EHRM 9 februari 2021, nr. 48053/06, Uspanov/Rusland) waarin geoordeeld werd dat Rusland verantwoordelijk was voor het folteren van de

verzoekers, de weigering om meldingen van geweld te onderzoeken, oneerlijke opsluiting en oneerlijke processen (bijlage 10 van het verzoekschrift). Verwijzend naar het UNHCR-rapport "*Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems*" van mei 2013 (bijlage 2 van het verzoekschrift), duidt verzoekende partij erop dat een vrees voor vervolging of ernstige lichamelijke schade prospectief dient te worden beoordeeld en niet louter gebaseerd mag zijn op vervolgingen in het verleden.

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat een loutere verwijzing naar algemene informatie over de behandeling van arrestanten door de FSB en de Russische autoriteiten niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De Raad onderstreept dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij het slachtoffer is geworden van dergelijke behandeling door de FSB en/of de Russische autoriteiten, noch dat zij het risico loopt om bij terugkeer naar haar land van herkomst hiervan het slachtoffer te worden. De Raad herhaalt dat *in casu* geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door haar beweerde plotse vervolging vanwege de autoriteiten omwille van haar neef A. nadat zij eerst gedurende jaren opgeroepen werd zonder zwaarwichtige problemen, nu zij niet kan overtuigen waarom de autoriteiten plots afweken van de wettelijke procedures, zij geen bewijs voorlegt van de huiszoeking die zou hebben plaatsgevonden, zij voorts nergens van in beschuldiging is gesteld door de FSB en de huiszoeking niets zou hebben opgeleverd en zij niet in aanraking met de Russische autoriteiten kwam tussen haar vrijlating in maart 2018 en haar vertrek in mei 2018.

2.2.7.1. Vervolgens stelt verzoekende partij dat verwerende partij ervan lijkt uit te gaan dat de FSB in alles gereguleerd is en niet buiten de lijntjes kleurt, terwijl uit informatie evenwel blijkt dat de FSB een van de meest ongrijpbare en ondoorgrondelijke structuren van Rusland is, dat deze veiligheidsdienst het niet zo nauw neemt met de basisrechten van burgers en verdachten en dat corruptie er schering en inslag is (zie bijlage 8 van het verzoekschrift). Het is dan ook geenszins abnormaal dat de FSB 'plots' afwijkt van de wettelijke procedures.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat deze door verzoekende partij bijgebrachte algemene informatie over de FSB geen afbreuk doet aan de vaststelling dat *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde plotse vervolging vanwege de autoriteiten omwille van haar neef A. Immers dient in het geval van verzoekende partij te worden vastgesteld dat zij gedurende jaren opgeroepen werd zonder zwaarwichtige problemen en dat zij evenmin problemen kende omdat haar zus niet opdaagde voor haar oproepingen, waardoor het wel degelijk weinig plausibel is dat zij plots zonder dat zij kan aangeven wat de aanleiding hiervoor was documenten zou moeten hebben ondertekenen met verklaringen die zij niet afgelegd zou hebben. Zij het tevens herhaald dat verzoekende partij ook geen bewijs voorlegt van de huiszoeking die zou hebben plaatsgevonden, dat zij voorts nergens van in beschuldiging is gesteld door de FSB en de huiszoeking niets zou hebben opgeleverd en dat zij niet in aanraking met de Russische autoriteiten kwam tussen haar vrijlating in maart 2018 en haar vertrek in mei 2018. Dat zij persoonlijk geïnterviewd en vervolgd wordt door de FSB, maakt zij dan ook niet aannemelijk.

2.2.8.1. Voorts voert verzoekende partij aan dat verwerende partij het risico op seksueel geweld in haar hoofd niet heeft onderzocht. Zij onderstreept dat de Russische en Ingosjetische traditionele cultuur bijzonder gewelddadig is naar vrouwen toe. Tevens wijst zij erop dat overeenkomstig de UNHCR-richtlijnen (zie bijlagen 3 en 4 van het verzoekschrift) en artikel 60 van het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (Verdrag van Istanbul) gendergerelateerd geweld tegen vrouwen vervolging kan uitmaken in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 dan wel een vorm van ernstig gevaar kan uitmaken die aanleiding geeft voor aanvullende/extra bescherming.

2.2.8.2. De Raad wijst er ook hier op dat dergelijke loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst, en meer bepaald de algemene situatie voor vrouwen in Ingosjetie, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft, gelet op het voorgaande, desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.9. Wat betreft nog het door verzoekende partij bijgebrachte psychiatrisch attest d.d. 23 maart 2021 (aanvullende nota d.d. 30 maart 2021, bijlage 2), het psychologisch attest d.d. 11 oktober 2021 (rechtsplegingsdossier, stuk 10, aanvullende nota d.d. 29 november 2021, bijlage 2) en het psychiatrisch attest d.d. 23 november 2021 (aanvullende nota d.d. 29 november 2021, bijlage 1), stelt de Raad vooreerst vast dat uit deze attesten weliswaar blijkt dat verzoekende partij kampt met psychische problemen en dat zij wordt opgevolgd door een psycholoog en een psychiater, doch niet dat haar cognitief geheugen is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Waar in de attesten gewag wordt gemaakt van concentratieproblemen, stelt de Raad vast dat geen enkele uitspraak wordt gedaan over de aard en de ernst van deze concentratieproblemen. Uit de attesten kan niet worden opgemaakt dat er sprake zou zijn van dermate cognitieve problemen die verzoekende partij ervan zouden weerhouden volledige, coherente en consistente verklaringen af te leggen. De psychische gezondheidstoestand van verzoekende partij is dan ook niet van aard om de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Waar in de attesten nog gewezen wordt op de fysieke en psychische gevolgen van de vervolging waarvan verzoekende partij het slachtoffer werd in haar land van herkomst en gesteld wordt dat de symptomatologie overeenstemt met de aangehaalde traumatische gebeurtenissen, wijst de Raad erop dat een medisch/psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen of trauma opliep. Een arts/psychiater/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen of het trauma werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

2.2.10.1. Ten slotte worden door verzoekende partij per aanvullende nota d.d. 29 november 2021 (rechtsplegingsdossier, stuk 10) nog (kopieën van) een brief van de FSB d.d. 12 juni 2018 waaruit moet blijken dat er een strafzaak tegen haar werd geopend (bijlage 3) en een brief van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Ingoesjetïë d.d. 16 juli 2018 waarin gesteld wordt dat verzoekende partij wordt gezocht (bijlage 4) aangebracht. Ter terechtzitting legt verzoekende partij de originele versies van deze stukken neer.

2.2.10.2. De Raad is evenwel van oordeel dat deze stukken geen enkele afbreuk doen aan het voorgaande. Vooreerst oordeelt de Raad dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Bovendien wordt de bewijswaarde van deze stukken verder onderuitgehaald door de vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud van 7 oktober 2020 geen weet bleek te hebben van het feit dat er een strafzaak tegen haar was geopend. Gevraagd of zij ergens officieel van in beschuldiging werd gesteld, verwees verzoekende partij immers enkel naar de huiszoeking en de slagen en het feit dat ze haar zus en neef terroristen noemden (notities CGVS, p. 11). Dat er een strafzaak tegen haar zou zijn ingesteld, blijkt nergens uit haar verklaringen. Nochtans blijkt uit de thans door haar bijgebrachte stukken dat reeds op 12 juni 2018 een strafzaak zou zijn geopend tegen haar, ruim twee jaar voor het plaatsvinden van haar persoonlijk onderhoud. In alle redelijkheid mag worden verwacht dat verzoekende partij hiervan reeds op de hoogte zou zijn ten tijde van haar persoonlijk onderhoud. Er kan immers worden aangenomen dat iemand die vervolging vreest vanwege de FSB bij een terugkeer naar de Russische Federatie, ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar problemen aldaar, eventueel met de hulp van een advocaat. Ook in haar verzoekschrift, opgesteld op 12 maart 2021, geeft verzoekende partij nergens aan dat er een strafzaak tegen haar werd geopend. Dat zij pas in haar aanvullende nota d.d. 29 november 2021, ondertussen ruim drie jaar nadat een strafzaak tegen haar zou zijn geopend, plots voor het eerst gewag maakt van dergelijke strafzaak tegen haar en hierover stukken bijbrengt, overigens zonder op enigerlei wijze te verduidelijken wanneer en op welke wijze zij in het bezit is gekomen van deze stukken, ondergraaft dan ook op ernstige wijze de bewijswaarde van deze stukken. Zij het tevens herhaald dat verzoekende partij van de door haar voorgehouden problemen met de FSB voor haar vertrek uit haar land van herkomst – en in het bijzonder van de huiszoeking door de FSB – geen enkel document voorlegt. Deze stukken volstaan dan ook allerminst om de door verzoekende partij voorgehouden problemen aan te tonen.

2.2.11. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een

reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.”* Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die voormelde vaststelling in een ander daglicht plaatsen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 7 oktober 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen

met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.16. Verzoekende partij maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad oordeelt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT